

РЕШЕНИЕ

№ 27438

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2248** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. Р. О., гражданин на Н., чрез адв. К. от САК, срещу заповед № 513з-15213/16.12.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) му е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 202976/26.11.2025 г.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Поддържа се, че административният орган е приел наличието на осъдителна присъда за автоматично обуславящо заплахата за обществения ред, без да извърши индивидуална преценка на личността на жалбоподателя, поведението му след извършване на деянието и наличието на реална и текуща заплахата; че актът е немотивиран, тъй като съдържа единствено препращане към законовата разпоредба; и че отказът е непропорционален с оглед статута на жалбоподателя на действащ студент във втори курс на обучение, липсата на данни за нови нарушения от 2022 г. насам и обстоятелството, че не е налице риск от укриване. Иска се отмяна на заповедта.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес – адресат на неблагоприятния за него акт, и в срок.

От фактическа страна:

Административното производство е образувано по заявление вх. № 202976/26.11.2025 г. (л. 44), подадено от жалбоподателя за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24в ЗЧРБ – като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Към заявлението е приложено уверение № 631/24.11.2025 г. от Университета по застраховане и финанси (л. 52), удостоверяващо записването на жалбоподателя във втори курс, ОКС „бакалавър“.

При извършена служебна справка в Централния полицейски регистър на МВР е установено, че жалбоподателят има регистрация за извършено престъпление. От приложеното по преписката свидетелство за съдимост (л. 22) се установява, че с Присъда № 13/05.04.2023 г. по НОХД № 302/2022 г. на Софийски окръжен съд, VII наказателен състав, жалбоподателят е признат за виновен в това, че на 24.01.2020 г. в к.к. „Б.“, [община], е причинил средна телесна повреда на полицейски орган при изпълнение на службата, поради което на основание чл. 131, ал. 2, т. 2 вр. чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 НК е осъден на лишаване от свобода за срок от четири години. С решение от 18.07.2023 г. Софийски апелативен съд е изменил присъдата, като е намалил наложеното наказание на три години лишаване от свобода и на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложил изпълнението му за изпитателен срок от четири години. Присъдата е влязла в сила на 24.10.2023 г. За тези факти съдът е изискал от ОС – София, и по делото е представено копие на присъдата.

Въз основа на тези факти административният орган е издал оспорената заповед, с която на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ е отказал исканото право на пребиваване.

От правна страна

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на България, освен ако в този закон е предвидено друго. Заповедта е издадена от директор на Отдел „Миграция“ СДВР.

Същата е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59 от АПК.

Съгласно чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 – 11 от закона. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ такъв случай е налице, когато чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България или на друга държава членка на Европейския съюз, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран.

Фактическият състав на нормата се изчерпва с три обективни, кумулативно установими елемента: (1) влязла в сила присъда за умишлено престъпление; (2) наказуемост на престъплението по българския закон с не по-малко от една година лишаване от свобода; (3) липса на реабилитация. В настоящия случай и трите елемента са безспорно установени от административната преписка: жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда за престъпление, извършено умишлено; приложимата норма на Наказателния кодекс – чл. 131, ал. 2, т. 2 НК – предвижда за него наказание лишаване от свобода от три до десет години, т.е. многократно над законовия минимум по чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ; и жалбоподателят не е реабилитиран, доколкото определеният по чл. 66, ал. 1 НК четиригодишен изпитателен срок от влизане на присъдата в сила на 24.10.2023 г., не е изтекъл нито към датата на издаване на заповедта, нито към настоящия момент.

При установяване на посочените обективни факти правната последица, предвидена в чл. 26, ал. 1

ЗЧРБ, настъпва по силата на закона и е обвързваща за административния орган. Употребената от законодателя формулировка „отказва се“ сочи на извод за приложение на санкцията при условията на обвързана компетентност, АО не разполага с оперативна самостоятелност да прецени дали, въпреки установяването на предвидените в закона факти, да издаде или да откаже да издаде разрешението. Обвързаната компетентност се проявява именно в случаите, когато правната норма изчерпателно и по обективен начин определя фактическия състав, при осъществяването на който за органа възниква задължение за постановяване на точно определен от закона резултат, без възможност за избор между няколко законосъобразни решения въз основа на преценка за целесъобразност. Оперативна самостоятелност, в каквато насока са доводите на жалбоподателя, би била налице единствено ако законодателят бе включил в хипотезиса на нормата оценъчни елементи, изискващи установяване на допълнителни обстоятелства извън формалните признаци на състава – каквито са например актуалната обществена опасност на дееца, личното му поведение след изтърпяване или отлагане на наказанието, степента на социална интеграция или съотношението между обществен интерес и лични права на чужденеца. Такива елементи обаче не са включени в диспозицията на чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, поради което тяхната преценка е извън предмета на длъжматата от органа административна дейност и съответно извън предмета на съдебния контрол за законосъобразност по чл. 168 АПК, който се ограничава до проверка дали са налице обективните предпоставки на нормата.

По изложените съображения се явяват неоснователни доводите на жалбоподателя, че органът е бил длъжен да извърши самостоятелна преценка на личното му поведение, степента на обществена опасност и наличието на реална и текуща заплаха – нормативната уредба не му вмениява такова задължение.

Наведеното от жалбоподателя обстоятелство, че след 2022 г. няма данни за извършени нови нарушения, е ирелевантно за приложението на нормата, доколкото единствената законова причина, преустановяваща действието на осъждането, е реабилитацията, а такава по делото не се твърди и не е настъпила.

Релевантно и достатъчно основание за приложението на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е наличието на данни за осъждане на чужденеца за умишлено престъпление, наказуемо по българския закон с не по-малко от една година лишаване от свобода, без да е необходимо да се излагат отделни мотиви дали личното поведение на чужденеца представлява заплаха за обществото (вж. решение № 10710/31.10.2025 г. по адм. д. № 5022/2025 г. на ВАС).

Неоснователно е и оплакването за немотивираност на акта. След като органът действа при условията на обвързана компетентност, той не дължи мотиви относно целесъобразността на решението, а единствено мотиви, установяващи осъществяването на обективните предпоставки на приложимата норма, каквито мотиви в случая са налице.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли.

По разноските

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 78, ал. 8 ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, 84 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Д. Р. О., гражданин на Н., срещу заповед № 513з-15213/16.12.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР

ОСЪЖДА Д. Р. О., гражданин на Н., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.